

[Daigaard.]

der er vel interesser, der gør sig gældende, og som velsagtens har presset på, så det er muligt, at man allerede nu skal tage stilling til disse spørgsmål.

Mit parti er ikke utilbøjeligt til at gå med i hvert fald til nogle af de forslag, der stilles. Vi er således ikke betænkelige ved den iøvrigt ret beskedne udvidelse, der er foreslået med hensyn til at anbringe midler i fast ejendom, hvadenten det drejer sig om lån i eller om erhvervelse af fast ejendom. Dengang disse regler oprindeligt blev skrevet, altså i 1904, havde man måske og måske med rette, større betænkelighed ved fast ejendom, end man har i dag. Vi er i hvert fald for vort vedkommende ikke bange for den del af lovkomplekset.

Jeg vil også gerne understrege vedrørende den, jeg vil ikke sige mistillid, men utilbøjelighed, som den højtærede handelsminister har til at give de såkaldte „magistratsvurderinger“ nogen særlig plads i denne lovgivning, at her er vi enige med ministeren. Jeg synes, det er helt rigtigt, at man lægger ejendomsskylden til grund og tager de brøker for lånegrænsen, som lovforslagene nævner både med hensyn til salg og belåning.

Det andet hovedspørgsmål i lovforslagene, om mere eller mindre frit at kunne disponere over $\frac{1}{10}$ af de midler, som skal dække de tekniske reserver, har vi store betænkeligheder ved. Forsikringsselskaberne her i landet, livsforsikringsselskaber og iøvrigt også andre, udgør i forvejen en meget stærkt dominerende faktor på investeringsmarkedet, og jeg er slet ikke sikker på, at man skal give dem yderligere tumleplads dér. Det er muligt, at de regler, der, som jeg nævnte før, er meget gamle, i hvert fald for forsikringsselskabernes vedkommende i dag kan virke noget stramme, men det er også stadig vigtigt, at de forsikredes interesser varetages meget stærkt. Det sker under de nuværende forhold ved de nugældende regler og efter de linier, forsikringsrådet hidtil har fulgt. Det er muligt, man skal indrømme selskaberne noget større elasticitet med hensyn til, hvad de kan anbringe nogle af deres midler i — der er stadig kun tale om de midler, der skal dække det, som de forsikrede, de pensionsberettigede direkte har krav på —, for i forvejen vil jo ethvert velkonsolideret selskab have adskillige helt frie midler, hvis anbringelse kun i de til-

fælde, hvor forsikringsrådet skal udøve et almindeligt tilsyn med selskabet, kan kritiseres. Men her er jo tale om de rent lovbestemte ting, og det er som sagt muligt, at man skal gå til en noget større frihed, men når der i lovforslaget er tale om, at forsikringsselskaberne nu skal have lov til at anbringe en del af midlerne, de 10 pct. — jeg indrømmer, det er en begrænset del, men det er dog alligevel penge, det drejer sig om —, i aktier, er mit parti meget betænkeligt.

Fordelen for selskaberne og pensionskasserne skulle jo være, at de kunne vente et større udbytte, men for aktiers vedkommende er muligheden for et sådant større udbytte i det lange løb noget problematisk. Det fremgår forøvrigt også af den redegørelse, som den højtærede handelsminister henviste til i sin fremsættelsestale, en redegørelse, der blev afgivet på en forsikringskonference i 1950, under hvilken man har meget nøje gennemgået, hvad forsikringsselskaberne kunne have fået ud af at anbringe deres midler i aktier fremfor, som de nu skal gøre det, fortrinsvis i obligationer og andre tilsvarende værdier. Det viser sig efter denne redegørelse, at det endda ikke er særlig meget, der kommer ud af det i det tænkte tilfælde. Det kan ikke engang blive så meget, som der er tale om her. Det gør redegørelsen også opmærksom på — for hvis forsikringsselskaberne havde anbragt deres midler i aktier, ville kursen være presset yderligere op på de aktier, man havde købt, og det vil sige, at udbyttet var blevet tilsvarende mindre.

Jeg minder om, at man i Sverige, hvor man i nogen grad har den ordning, der nu foreslås her, frihed med hensyn til de 10 pct., udtrykkeligt har forbudt placering i aktier, og jeg og mit parti mener, at vi på dette punkt skal følge Sveriges eksempel. Skulle der overhovedet blive tale om at anbringe midler i aktier, kan der efter min mening kun være tale om børsnoterede aktier. Efter lovforslaget kan der jo ske anbringelse såvel i børsnoterede som ikke-noterede aktier. Nu ved jeg vel, at adskillige private, u-noterede aktieselskaber, f. eks. familieaktieselskaber, meget ofte kan være særdeles velkonsoliderede og aktierne som følge deraf måske meget, meget mere værd end tilsvarende børsnoterede aktier, men på den anden side er kontrollen på hele dette felt altfor ringe i forhold til, hvad der gælder for børsnoterede aktier. Skulle man overhovedet gå